

достатъчно сж само нѣколко загатки, за да видите, какъ сж се разбѣгали по улицата дѣцата, когато сж върнали ненадѣйно селския бикъ, и какъ Киръ Михалаки присѣга и улавя нѣкое хлапе за ухото и гълчи: „магарета ни'едни, за васъ черква нѣма—а?...“; какъ вѣтърътъ се обърналъ отгорѣ, и шкембето повлѣкло Киръ Михалаки надолу: Киръ Михалаки върви, а съ него и жената на Мита Ченгелятъ, съ пеленаче дѣте въ ржцѣтъ си и съ още четири други подирѣ ѝ, накичени съ всичкия салтанатъ на сиромашията и едно отъ друго по-дребни. Ченгелка плаче, а Киръ Михалаки се подсмива подъ мустака . . .

Смѣхътъ е изразъ или на нравствено тържество, или на удовлетворено честолюбие. У Киръ Михалаки смѣхътъ е дивъ инстинктъ, или да употрѣбимъ единъ вулгаренъ изразъ изъ жаргонътъ на масата — единъ париченъ интересъ:

— ... дай пари, донесъ пари! —, ето философията и въ смѣхътъ и въ плачътъ на оние, които познаватъ човѣщината само по нейната размѣнна стойностъ.

Но — вечерята, слѣдъ разправата между бѣдния и богатия, когато вече всичко спало или се готвило за сънъ, нощната тишина била раздрана отъ страшенъ ревъ. „Прощавайте беей! прощавайе, добри хора! отивамъ вече!“ Това било гласътъ на Киръ Михалаки: ангели го подбрали възъ баиря и го мъкнали горѣ къмъ пъклото. „Моля ви се, братя! Моля ви се като на бога — недѣйте ме затрива. Петъ дѣчица имамъ...“

На другия день — продължава поетътъ, Възнесение Христово, цѣлъ градъ празнува възнесението на Киръ Михалаки. Едни приказвали, че видѣли, какъ ангелитѣ мѣтнали на шията му една верига и на главата му положили вѣнецъ — нажежена перостия — послѣдното имане на Ченгелка; други учели, че К-Михалаки се посвѣтилъ и въ рая ядълъ попара съ синоветѣ